

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 477/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 21.02.2022 roku - sygn. akt II K 1114/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nie wszechstronne rozpatrzenie materiału dowodowego, a w szczególności poprzez niedostateczne wnikliwe rozpatrzenie depozycji świadków, szczególnie pominięcie ustalenia, jak czyn oskarżonego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>wpłynął na funkcjonowanie na rynku działalności gospodarczej pokrzywdzonych wskutek czynów oskarżonego i czy strata spowodowana czynami oskarżonego, została wyrównana przez posiadane przez pokrzywdzonych ubezpieczenie majątkowe od kradzieży, a co mogło mieć wpływ na rodzaj i wymiar kary oraz zasadność wymierzenia oskarżonemu obowiązku naprawienia szkody.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut jest całkowicie niezasadny. Oczywistym jest, że dokonanie kradzieży towaru za kilkaset złotych, w przypadku sieci sklepów, nie ma żadnego wpływu na ich funkcjonowanie. Nie oznacza to jednak, aby była to okoliczność, która miałaby choćby w minimalnym zakresie wpływ na prawną – karną ocenę zachowania</p>				

<p>oskarżonego. Tak samo okoliczność, czy pokrzywdzony był ubezpieczony od kradzieży (czy też nie), nie może w żaden sposób ekskulpować sprawcę tejże kradzieży, ani być poczytywane choćby jako okoliczność łagodząca.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie w opisie i kwalifikacji prawnej, iż każdy czyn zarzucany oskarżonemu stanowi przestępstwo kwalifikowane z art. 278 § 3 k.k. oraz wymierzenie za każdy z czynów kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 złotych każda oraz kary łącznej grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 10 złotych każda. Z ostrożności obrończej - o wymierzenie za czyny jednostkowe kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 10 złotych każda i kary łącznej grzywny w wymiarze 400</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>stawek dziennych po 10 złotych każda, ewentualnie wymierzenie oskarżonemu za czyny jednostkowe kary 2 miesięcy ograniczenia wolności, i kary łącznej w wymiarze 6 miesięcy ograniczenia wolności, a z najdalej posuniętej ostrożności procesowej o wymierzenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności wymiarze 4 miesięcy oraz warunkowe zawieszenie jej wykonania na okres próby 1 roku.</p>			
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Choć pierwszy zarzut okazał się niezasadny, to zarzuty w podniesione w pkt 3.3 i 3.4 niniejszego uzasadnienia, skutkowały zmianą zaskarżonego wyroku, co zostanie szczegółowo omówione we wskazanych rozdziałach 3.3 i 3.4.</p>			

<p>3.2.</p>	<p>obrazy przepisów postępowania tj. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez zaniechanie wyznaczenia kolejnego terminu rozprawy głównej, w konsekwencji zaniechanie pełnego przeprowadzenia dowodu z przesłuchania oskarżonego na rozprawie, w sytuacji gdy nieobecność oskarżonego została spowodowana przebywaniem jego na kwarantannie, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie okoliczności mogących być uwzględnione na korzyść oskarżonego przy wymiarze kary.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut nie jest zasadny już z tego tylko względu, że w aktach sprawy brak jest jakiegokolwiek śladu, aby oskarżony składał wniosek o odroczenie rozprawy z powodu choroby, czy też choćby poinformował emailem lub</p>				

<p>telefonicznie, że przebywa na kwarantannie.</p> <p>Dodać też należy, iż oskarżony miał możliwość złożenia wyjaśnień przed Sądem odwoławczym, natomiast nie było potrzeby ponownego przesłuchiwanie świadków, wobec przyznania się oskarżonego do winy.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie w opisie i kwalifikacji prawnej, iż każdy czyn zarzucany oskarżonemu stanowi przestępstwo kwalifikowane z art. 278 § 3 k.k. oraz wymierzenie za każdy z czynów kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 złotych każda oraz kary łącznej grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 10 złotych każda. Z ostrożności obrończej - o wymierzenie za czyny jednostkowe kary grzywny w wymiarze 200</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>stawek dziennych po 10 złotych każda i kary łącznej grzywny w wymiarze 400 stawek dziennych po 10 złotych każda, ewentualnie wymierzenie oskarżonemu za czyny jednostkowe kary 2 miesięcy ograniczenia wolności, i kary łącznej w wymiarze 6 miesięcy ograniczenia wolności, a z najdalej posuniętej ostrożności procesowej o wymierzenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w wymiarze 4 miesięcy oraz warunkowe zawieszenie jej wykonania na okres próby 1 roku.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Drugi zarzut okazał się niezasadny, natomiast zarzuty w podniesione w pkt 3.3 i 3.4 niniejszego uzasadnienia, skutkowały zmianą zaskarżonego wyroku, co zostanie szczegółowo omówione we</p>			

wskazanych rozdziałach 3.3 i 3.4.				
3.3.	obrazy prawa materialnego tj. art. 278 par 3 k.k. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy przedmiotem zaboru były w niewielkiej ilości perfumy, o niewysokiej wartości rynkowej, oraz w sytuacji gdy czyny oskarżonego nie spowodowały odczuwalnych strat w majątku pokrzywdzonych, szczególnie nie zaburzyły ich funkcjonowania na rynku.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Zarzut okazał się zasadny. Uwzględniając bowiem realia rozpoznawanej sprawy uznać należy, że czyny przypisane oskarżonemu stanowią wypadki mniejszej wagi z art. 278 § 3 k.k. W orzecznictwie i literaturze podkreśla się, iż wypadek mniejszej wagi to sytuacja, w której				

okoliczności
popelnienia
przestępstwa,
zwłaszcza zaś
przedmiotowo-
podmiotowe
znamiona czynu,
charakteryzują się
przewagą
elementów
łagodzących, które
sprawiają, że ten
czyn nie przybiera
zwyczajnej postaci,
lecz zasługuje na
łagodniejsze
potraktowanie.
Okoliczności te
wskazują, że
popelniony czyn
zabroniony nie jest
na tyle
niebezpieczny dla
społeczeństwa oraz
porządku prawnego,
aby stosować w
stosunku do jego
sprawcy zwykle
zasady
odpowiedzialności,
przewidziane za
zrealizowany przez
niego typ
przestępny. Przy
dokonywaniu oceny
wypadku mniejszej
wagi z art. 278
§ 3 k.k. należy
brać pod uwagę
takie okoliczności
jak sposób działania
sprawcy, użyte
środki, czas i
miejsce popelnienia
czynu, ale także
rozmiar szkody
wyrządzonej lub
grożącej
pokrzywdzonemu i
osobowość sprawcy,

które są przesłankami wyznaczającymi stopień zawinienia, a który to musi być brany pod uwagę przy ocenie, czy ma się do czynienia z wypadkiem mniejszej wagi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7.10.1997 roku – V KKN 226/96). Przesądza tu zatem ocena elementów przedmiotowych i podmiotowych składających się na znamiona danego typu czynu zabronionego, ze szczególnym uwzględnieniem elementów rzutujących na stopień społecznej szkodliwości czynu. Zdaniem Sądu Najwyższego w wypadku mniejszej wagi jest stopień społecznej szkodliwości czynu. Oceniając go należy uwzględnić okoliczności wymienione w art. 115 § 2 k.k. a więc rodzaj i charakter naruszonego dobra prawnego, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak

również motywację i cel działania". Istotnym elementem jest także stopień zawinienia, niestanowiący okoliczności rzutującej na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu (wyrok Sądu Najwyższego z 14 stycznia 2004 roku – V KK 121/03).

W przedmiotowej sprawie Sąd odwoławczy, po przeanalizowaniu całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności przedmiotowo-podmiotowych, doszedł do przekonania, że czyny oskarżonego stanowią wypadki mniejszej wagi i powinny podlegać kwalifikacji prawnej z art. 278 § 1 i 3 k.k. Mając bowiem na względzie okoliczności przedmiotowych czynów, a zwłaszcza niewielkie wartości skradzionego mienia, nieznacznie tylko przekraczające granicę wykroczenia, co rzutować także musi na stopień społecznej szkodliwości, uznać należało, że zarzucane oskarżonemu

<p>przestępstwa stanowią uprzywilejowany typ kradzieży, czyli wypadki mniejszej wagi. Mieć też trzeba na uwadze, że oskarżony, który przyznał się do winy, nie mataczył w sprawie, wyraził szczerą skruchę i krytycznie ocenił swoje zachowanie, z czasu, gdy znalazł się na „zakręcie życiowym”. Aktualnie pracuje zarobkowo, podejmuje dodatkowe prace sezonowe, by spłacić zaległe alimenty (co czyni skutecznie, na dowód czego okazał na rozprawie apelacyjnej stosowną dokumentację). Zadeklarował też zapłacenie zasądzonego odszkodowania pokrzywdzonym sklepom za kilka miesięcy (gdy upora się z wyrównaniem zaległości alimentacyjnej).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie w opisie i kwalifikacji prawnej, iż każdy czyn zarzucany</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

oskarżonemu
stanowi
przestępstwo
kwalifikowane z art.
278 § 3 k.k.
oraz wymierzenie za
każdy z czynów
kary grzywny w
wymiarze 100
stawek dziennych
po 10 złotych
każda oraz kary
łącznej grzywny
w wymiarze 200
stawek dziennych
po 10 złotych
każda. Z ostrożności
obrończej - o
wymierzenie za
czyny jednostkowe
kary grzywny w
wymiarze 200
stawek dziennych po
10 złotych każda i
kary łącznej grzywny
w wymiarze 400
stawek dziennych
po 10 złotych
każda, ewentualnie
wymierzenie
oskarżonemu za
czyny jednostkowe
kary 2 miesięcy
ograniczenia
wolności, i kary
łącznej w wymiarze
6 miesięcy
ograniczenia
wolności, a z
najdalej posuniętej
ostrożności
procesowej o
wymierzenie wobec
oskarżonego kary
pozbawienia
wolności wymiarze
4 miesięcy oraz
warunkowe
zawieszenie jej

wykonania na okres próby 1 roku.				
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
Z powodów przedstawionych wyżej, wniosek obrony o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie w opisie i kwalifikacji prawnej, iż każdy czyn zarzucany oskarżonemu stanowi przestępstwo kwalifikowane z art. 278 § 3 k.k. okazał się zasadny. Odnośnie wymierzonej kary por. rozważania w rozdziale 3.4 niniejszego uzasadnienia.				
3.4.	zarzut rażącej niewspółmierności kary, polegający na orzeczeniu wobec oskarżonego, kar pozbawienia wolności w sytuacji, gdy z okoliczności sprawy wynika, iż wobec postawy procesowej oskarżonego szczególnie i wyczerpująco wyjaśniającej przebieg zdarzenia,	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

	<p>przyznającego się do czynu już podczas pierwszego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym, i gotowości stawiennictwa na każdej rozprawie przed sądem, jako uprzedniej niekaralności za przestępstwa przeciwko mieniu, jest ona niewspółmierna w stopniu rażącym wobec stopnia jej zawinienia, stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz zachowania oskarżonego po jego popełnieniu.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Konsekwencją dokonania zmiany podstawy prawnej skazania, poprzez przyjęcie łagodniejszej kwalifikacji prawnej, gdzie kodeks karny przewiduje inne granice ustawowego zagrożenia, była konieczność wymierzenia na nowo wobec oskarżonego kar jednostkowych i kary łącznej.</p>				

Zgodnie z art. 53 § 1 k.k. wymierzając karę sąd musi mieć na uwadze, aby nie przekraczała ona stopnia winy, społecznej szkodliwości oraz to aby orzeczona kara spełniła cele zapobiegawcze i wychowawcze oraz potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd powinien mieć również na uwadze właściwości i warunki osobiste sprawcy oraz jego zachowanie oskarżonego przed i po popełnieniu przestępstwa.

Przestępstwo stypizowane w art. 287 § 3 k.k. jest zagrożone alternatywnie: grzywną, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku, przy czym ustawodawca preferuje kary łagodniejszego rodzaju, chyba że kara ta może nie spełnić celów kary. Zgodnie bowiem z treścią art. 58 § 1 k.k. jeżeli ustawa przewiduje możliwość wyboru

rodzaju kary, a przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat, sąd orzeka karę pozbawienia wolności **tylko wtedy**, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary. Zawarta w art. 58 § 1 k.k. dyrektywa pierwszeństwa rodzajowych kar wolnościowych, stanowi realizację konstytucyjnej zasady proporcjonalności reakcji prawnej (art. 31 ust. 3 Konstytucji RP), zgodnie z którą: „ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw”. Nie budzi

wątpliwości, że
pozbawienie
wolności jest jedną
z najdalej idących
ingerencji w prawa
i wolności człowieka.
Ustawodawca zatem
założył, że w
przypadku
występków
zagrożonych karą
nieprzekraczającą 5
lat pozbawienia
wolności sądy będą
mogły korzystać z
takiej możliwości,
tylko wtedy, kiedy
inne kary okażą się
niecelowe. Słusznie
wskazuje się w
orzecnictwie i
doktrynie, że „sąd
zobowiązany jest
wybrać taki rodzaj
i rozmiar sankcji,
który realizuje
konstytucyjnie
usprawiedliwione
cele prawa karnego,
w najmniejszym
stopniu ogranicza
prawa i wolności
skazanego” (por.
wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Krakowie z dnia
23.11.2000 roku -
II AKa 147/00; W.
Wróbel, [w:] A. Zoll
(red.), Komentarz do
Kodeksu karnego.
Część ogólna,
Kraków 2007).

W rozpoznawanej
sprawie, mając na
uwadze okoliczności
czynów oraz osobę
sprawcy, przy
sankcji określonej

alternatywnie, nie było potrzeby, z punktu widzenia osiągnięcia celów kary, sięgać po kary surowszego rodzaju, jak kara pozbawienia wolności lub kara ograniczenia wolności.

Wprawdzie oskarżony był już wcześniej karany, ale chodziło tu o przestępstwo niealimentacji. Poza tym oskarżony spłaca zaległość alimentacyjną (w ciągu pół roku zapłacił ponad 13 tysięcy złotych zaległych alimentów i pozostało mu jeszcze do spłaty około 3700 złotych).

W przekonaniu Sądu Okręgowego, w realiach przedmiotowej sprawy, wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów wychowawczych i zapobiegawczych jest wymierzenie kar samoistnej grzywny, która uwzględni stopień zawinienia, sylwetkę sprawcy i jest adekwatna do wagi czynu. Taka kara będzie stanowiła dla oskarżonego wymierną i realną dolegliwość

wpływającą na
uzmysłowienie mu
nieopłacalności tego
typu zachowań i
nieuchronności
reakcji karnej, a
także wystarczająco
wpłynie na postawę
oskarżonego w
kierunku
przestrzegania przez
niego społecznie
akceptowalnych
norm zachowania.

Odnośnie wymiaru
kary łącznej grzywny
brak było przesłanek
do zastosowania
zasady pełnej
absorpcji, jak i
pełnej kumulacji.
Względ na cele
zapobiegawcze i
wychowawcze, które
kara ma osiągnąć
w stosunku do
oskarżonego,
potrzeby w zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa,
obligował natomiast
do przyjęcia zasady
mieszanej
(asperacji). Biorąc
za punkt wyjścia
skazania za cztery
przestępstwa
jednostkowe, Sąd
Okręgowy uznał, iż
właściwą karą łączną
dla oskarżonego
będzie kara 400
stawek dziennych
grzywny. Wysokość
jednej stawki Sąd
ustalił,
uwzględniając

<p>sytuację materialną oskarżonego, poziom jego dochodów i zadłużenia. Biorąc pod uwagę wszystkie ustalone w sprawie okoliczności – wymiar kary oskarżonemu kary łącznej w ww. wymiarze, będzie adekwatną reakcją karną, a kara taka spełni w sposób wystarczający cel wychowawczy i zapobiegawczy oraz w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zauważyć też należy, że w razie niezapłacenia grzywny oskarżony nie będzie mógł się ubiegać o odpracowanie tej kwoty w trybie art. 45 § 1 k.k.w. lecz ulegnie ona zamianie aż na 200 dni zastępczej kary pozbawienia wolności.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie w opisie i kwalifikacji prawnej, iż każdy czyn zarzucany oskarżonemu stanowi</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

przestępstwo kwalifikowane z art. 278 § 3 k.k. oraz wymierzenie za każdy z czynów kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 złotych każda oraz kary łącznej grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 10 złotych każda. Z ostrożności obrończej - o wymierzenie za czyny jednostkowe kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 10 złotych każda i kary łącznej grzywny w wymiarze 400 stawek dziennych po 10 złotych każda, ewentualnie wymierzenie oskarżonemu za czyny jednostkowe kary 2 miesięcy ograniczenia wolności, i kary łącznej w wymiarze 6 miesięcy ograniczenia wolności, a z najdalej posuniętej ostrożności procesowej o wymierzenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w wymiarze 4 miesięcy oraz warunkowe zawieszenie jej wykonania na okres próby 1 roku.

Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z powodów już wyżej przedstawionych wniosek zasługiwał na uwzględnienie.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Za wyjątkiem podstawy prawnej skazania i wymiaru kary, pozostały zakres zaskarżonego wyroku.		

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Poza przyjęciem, iż czyny oskarżonego stanowiły wypadki mniejszej wagi z art. 278 § 1 i 3 k.k. oraz modyfikacją wymiaru kary, zaskarżony wyrok – jako słuszny i odpowiadający prawu – należało utrzymać w mocy.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Przyjęcie, że przypisane oskarżonemu czyny z pkt 1 – 4 aktu oskarżenia stanowiły wypadki mniejszej wagi, określone w art. 278 § 1 i 3 k.k. i wymierzenie za to za każdy z przypisanych czynów, w miejsce orzeczonych kar jednostkowych pozbawienia wolności, kar 200 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na 10 złotych, a w miejsce		

<p>orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności, na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzenie mu kary łącznej 400 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na 10 złotych.</p>			
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>Powody takiego rozstrzygnięcia zostały przez Sąd Okręgowy szczegółowo wskazane w dziale 3.3 i 3.4 niniejszego uzasadnienia.</p>			
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

	nowo przewodu w całości		
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	O kosztach postępowania odwoławczego, Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o treść art. 634 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k., art. 10. ust. 1 i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach karnych (tekst. jedn.: Dz. U Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późn. zm.). Sąd zasądził od oskarżonego zwrot wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym, natomiast z uwagi na aktualną sytuację majątkową oskarżonego - zwolnił go częściowo od opłaty za obie instancje.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana